

บทที่ 3

ความเป็นมาและความสำคัญของสุเราะฮ์อัลฮุญร็อต

3.1 การตั้งชื่อของสุเราะฮ์อัลฮุญร็อต

ทุก ๆ สุเราะฮ์ในคัมภีร์อัลกุรอานนั้น จะมีชื่อกำกับเพื่อบ่งบอกถึงความหมายหลาย ๆ อย่างด้วยกันที่เกี่ยวกับสุเราะฮ์นั้น ๆ เช่น บ่งบอกถึงเนื้อหาที่สำคัญที่อยู่ในสุเราะฮ์นั้นจุดเริ่มต้นของสุเราะฮ์ เหตุการณ์ที่สำคัญในโลกอิสลามในอดีต ฯลฯ และสุเราะฮ์อัลฮุญร็อตก็เป็นสุเราะฮ์ที่ไม่ได้อยู่นอกเหนือไปจากคำจำกัดความนี้เลย

ในการตั้งชื่อสุเราะฮ์ของอัลกุรอาน มีนักวิชาการได้ให้ทัศนะเอาไว้หลายทัศนะด้วยกัน ส่วนหนึ่งจากทัศนะเหล่านั้นคือ

al-Suyūtī (1993: 9/239) “การที่สุเราะฮ์นี้มีชื่อว่า อัลฮุญร็อต เนื่องจากว่าในบริเวณใกล้มัสยิดอันนะบะวีย์ในขณะนั้นถูกสร้างเป็นห้องหับสำหรับบรรดาอุมมุลมุมีนีน (มารดาแห่งศรัทธาชน) บรรดาภริยาของท่านนบี ได้ใช้เป็นที่พำนักอาศัย Ahmad Mustafa al-Maraghiy ได้กล่าวว่า “ห้องหับต่าง ๆ เหล่านี้มีทั้งหมด 9 ห้องด้วยกัน หลังคามุงด้วยทางอินทผาลัมมุงไว้เตี้ย ๆ ไม่สูงนัก สามารถที่จะ เอื้อมมือจับได้ต่อมาห้องหับเหล่านี้ al-Walīd bin Abd al-Malik¹ ได้ให้ผนวกเข้าไว้ในบริเวณมัสยิดของท่านเราะสูล ซึ่งประชาชนต่างพากันร่ำไห้ด้วยความเสียสละและอาลัย” Sa‘id bin al-Musaib² กล่าวขึ้นในวันนั้นว่า “ฉัน ประารถนาที่จะให้พวกเขาปล่อยมันไว้ตามสภาพเดิม เพื่อผู้คนชาวเมืองอัลมะดีนะฮ์เมื่อได้เติบโต ขึ้นมา ตลอดจนผู้คนเดินทางมาจากต่างแดนจะได้พบเห็นว่าท่านเราะสูล ได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างไร จะทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นมีการสมถะ มกน้อย ไม่โอ้อวดกัน และไม่ประกวดประชันกันในการใช้ชีวิต อย่างฟุ่มเฟือย” และสุเราะฮ์อัลฮุญร็อตนี้ ถูกประทานลงมาระหว่างเหตุการณ์สนธิสัญญาฮุดัยบียะฮ์ กับสงครามตะบูก Nashir Sulaimān al-‘Umar (n.d.: 37) “ที่จริงแล้วชาวอาหรับนั้นได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการตั้งชื่อต่าง ๆ ของ

¹ อัลวะลีด บิน अबดุลมะลิกมีชื่อเต็มว่า อัลวะลีด บิน अबดุลมะลิก บินมรวาน บินอัลหะกัม เป็นผู้ปกครองที่มีชื่อเสียงในราชวงศ์ อุมะวีย์ ในสมัยการปกครองของท่านได้เปิดเมืองต่าง ๆ มากมาย อย่างเช่นเมืองอินดะลุสและเมืองอื่น ๆ ท่านถูกแต่งตั้งเป็นเคาะลีฟะฮ์ในปิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 86 หลังจากการที่บิดาของท่านได้เสียชีวิต ท่านเกิดเมื่อปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 50 และเสียชีวิตในปี ฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 96 al- A‘alām 4/165

² สะอีด บิน อัลมุสอัยบมีชื่อเต็มว่า อับดุลมุฮัมมัด สะอีด บินอัลมุสอัยบ บินหะซันบินอบิอะฮ์บ อัลมัคซุมีย์อัลกุเราะซีเป็นผู้ที่มี ชื่อเสียงเป็นอันมากในหมู่ตาบิฮีน เป็นปราชญ์ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชา ฟิสิกและอะดะบิยะ ท่านยังเป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญ สาขาวิชาฟิสิกจากบรรดาผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่านที่มะดีนะฮ์ในยุคหนึ่งอีกด้วย อาชีพของท่านคือ พ่อค้าขายน้ำมันพืช และเป็นผู้ที่ท่องจำ ถึงคำพิพากษาของท่านอุมัร บินอัลค็อฏฏอบเกือบทั้งหมด จนได้ฉายาว่า ผู้รายงานของท่านอุมัร ท่านเกิดเมื่อปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 13 เสียชีวิตในปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 94 al- A‘alām 3/102

สุเราะฮ์ส่วนหนึ่งจากสาเหตุของการตั้งชื่อนั้นก็คือ มาจากการนำเอาเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน หรือไม่ก็เป็นเหตุการณ์ที่สร้างความทรงจำให้กับผู้คนได้โดยมีรู้ลืม หรือไม่ก็เป็นการบ่งบอกถึงคุณลักษณะที่เด่นเป็นพิเศษเป็นการเฉพาะ หรือไม่ก็บ่งบอกถึงข้อพิพาทที่รุนแรง หรือไม่ก็บ่งบอกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสุเราะฮ์นั้นอย่างมากมาย หรือไม่ก็บ่งบอกถึงประโยคที่สำคัญ ๆ ที่มีอยู่ในสุเราะฮ์นั้น ๆ หรือไม่ก็บ่งบอกถึงเรื่องเล่าที่ยืดยาวเกี่ยวกับประวัติต่าง ๆ ที่สำคัญ ๆ และเป็นที่ยึดถือของคนหมู่มาก ด้วยสิ่งดังกล่าวเหล่านี้แหละส่วนมาก จึงเป็นที่มาของการตั้งชื่อสุเราะฮ์อัลกุรอานที่ยิ่งใหญ่”

3.2 ความหมายของสุเราะฮ์อัลฮุญุ้ด

การให้ความหมายของคำว่าอัลฮุญุ้ดนั้น มีทัศนะของนักวิชาการมากมายได้กล่าวเอาไว้แต่ผู้วิจัยขอเสนอบางส่วนจากทัศนะเหล่านั้น ดังนี้

1. al-Tabārīy (2000: 11/77) ได้อธิบายความหมายของคำว่า อัลฮุญุ้ด โดยมาจากคำเดิมคือคำว่า อัลฮุญุ้เราะฮ์ (الْحَجَرَةُ) ซึ่งหมายถึง ส่วนหนึ่งของแผ่นดินที่คน ๆ หนึ่งครอบครอง โดยที่ไม่อนุญาตให้ใครเข้ามายุ่งเกี่ยวในแผ่นดินดังกล่าว หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือ เขตครอบครองที่ห้ามใครรุกร้าเข้ามา และคำ ๆ นี้ (ในสุเราะฮ์) ถูกใช้ในรูปของพหูพจน์ก็เนื่องจากว่าภริยาของท่านเราะฮ์สูลในขณะนั้นมีด้วยกันหลายคน (ห้องจึงมีหลายห้อง) และภริยาของท่านเราะฮ์สูลทุกคนต่างก็มีห้องเป็นของตนเอง

2. al-Qurtubīy (2003: 15/310) ได้อธิบายความหมายของคำว่า อัลฮุญุ้ด โดยกล่าวว่า คำว่า อัลฮุญุ้เราะฮ์ (الْحَجَرَةُ) ตามความหมายเดิมหมายถึง แผ่นดินส่วนหนึ่ง หรือสถานที่หนึ่ง ที่ล้อมรอบด้วยกำแพงเพื่อต้องการรักษาแผ่นดินส่วนนี้เอาไว้ หรืออีกความหมายหนึ่งของคำว่า อัลฮุญุ้เราะฮ์ (الْحَجَرَةُ) ก็คือ การห้าม หมายถึง ห้ามจากทุกสิ่งที่จะไปยังสิ่ง ๆ นั้น

3. al-Amādīy n.d.: 7/117-118) ได้อธิบายความหมายของคำว่า อัลฮุญุ้ด โดยกล่าวว่า คำเอกพจน์ของคำว่า อัลฮุญุ้ด (الْحَجَرَات) คือคำว่าอัลฮุญุ้เราะฮ์ (الْحَجَرَةُ) ดังที่นักวิชาการตัฟซีร์ส่วนมากได้กล่าวไว้การที่พวกเขา (บะนีตะมีม) เรียกท่านเราะฮ์สูลอยู่หลังห้องต่าง ๆ ของท่านเราะฮ์สูลนั้น เพราะว่าพวกเขาต่างก็ไม่ว่าห้องไหนเป็นห้องที่ท่านเราะฮ์สูลอาศัยอยู่ (ในเวลานั้น) และคำว่า อัลฮุญุ้ด (الْحَجَرَات) กับคำว่า อัลฮุญุ้เราะฮ์ (الْحَجَرَةُ) มาจากเอกพจน์คำเดียวกันคือคำว่า ฮุญุ้เราะฮ์ (حَجَرَةُ) ซึ่งแปลว่า แผ่นดินส่วนหนึ่งที่มีขอบเขตจำกัดถูกปิดล้อมด้วยกำแพง หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือคอกที่ใช้ในการกักขังอูฐ แต่ความหมายที่ต้องการในที่นี้คือ ห้องต่าง ๆ ของเหล่าบรรดาภริยาของท่านเราะฮ์สูลมารดาแห่งศรัทธาชน (อุมมะฮฺฮฺตุลมุมินีน) ที่มีคนจำนวนหนึ่งมาเรียกหลังห้องหับของพวกเขาหรืออาจจะหมายถึงพวกเขาเรียกท่านเราะฮ์สูลจากหลังห้องเหล่าบรรดา

ภรรยาของท่านเราะสูลทีละห้อง ๆ จนครบหมดทุกห้อง เพื่อให้ท่านเราะสูลออกมาพบกับพวกเขา หรืออาจจะหมายถึงพวกเขาแบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ แยกไปตามบ้านภรรยาของท่านเราะสูล แล้วก็ไปเรียกท่านเราะสูลจากหลังบ้านภรรยาของท่านเราะสูลพร้อม ๆ กัน

al-suyūṭī (1974: 7/91) ได้กล่าวว่า “ห้องต่าง ๆ นั้นมีทั้งหมด 9 ห้องด้วยกัน โดยมีทางอินทหลัมเป็นฝากั้นระหว่างห้องแต่ละห้อง และที่ประตุนั้นก็มีผ้าขนสีดากั้นอยู่ ความกว้างจากประตูห้องไปยังประตูของบ้านประมาณ 7 ศอก และความกว้างภายในบ้านประมาณ 10 ศอก ซึ่งก็หมายถึงพื้นที่ทั้งหมดของบ้าน รวมกันเท่ากับ 17 ศอกด้วยกัน” al-Hasan al-Basrī³ กล่าวว่า “ฉันได้เข้าไปยังบ้านภรรยาของท่านเราะสูลในสมัยการปกครองของเคาะลีฟะฮ์อุมัยยะฮ์ บินอัฟฟาน ฉันสามารถที่จะเอื้อมมือไปจับหลังคาเพดานบ้าน (ภรรยาของท่านเราะสูล) ได้ด้วยมือของฉันเอง” การที่ท่านเราะสูลตั้งชื่อสุเราะฮ์อัลฮุญรอตที่กล่าวว่า เป็นห้องหับต่าง ๆ โดยไม่ได้บอกว่าเป็นบ้าน เพราะบ้านนั้นย่อมมีเพียงแค่หลังเดียว (ส่วนห้องนั้นคือองค์ประกอบหนึ่งของบ้าน) แล้วแยกออกเป็นห้อง ๆ ซึ่งมีด้วยกันทั้งหมด 9 ห้อง อย่างไรก็ตาม คำว่า อัลฮุญรอต (الحجرات) ตามความหมายเดิม หมายถึง การหวงห้าม และทุก ๆ สิ่งที่ถูกห้าม หรือสิ่งที่เราไม่สามารถก้าวไปถึงมันได้ซึ่งนั่นก็คือ สิ่งที่ถูกห้ามหรือถูกกีดกันเอาไว้ คำว่า (ءوراء) อ่านว่า ะรอรอ แปลว่า ด้านหลัง หมายถึง หลังห้องหับต่าง ๆ ส่วนหนึ่งจากนักวิชาการด้านภาษาศาสตร์ให้ทัศนะว่า คำว่า ด้านหลังหมายถึงสิ่งที่ตรงกันข้าม บางครั้งก็ใช้กับสิ่งที่อยู่ด้านหน้า หรือบางครั้งก็ใช้กับสิ่งที่อยู่ด้านหลังจริง ๆ และยังมีอีกส่วนหนึ่งจากนักวิชาการด้านภาษาศาสตร์กล่าวว่า คำว่า ด้านหลังนั้นหมายถึง สิ่งที่มีของกีดกันหรือกีดขวางอยู่ระหว่างกลาง ดังนั้นทุกสิ่งที่มีของกีดขวางนั้นก็คือสิ่งที่อยู่ด้านหลัง ไม่ว่าจะอยู่ในส่วนของด้านหลังหรือด้านหน้าก็ตาม ในเมื่อเราไม่สามารถมองเห็นมันได้ ดังนั้นคำว่าด้านหลังในส่วนห้องต่าง ๆ ก็หมายถึง สิ่งที่อยู่ข้างนอกห้องและการเรียกหลังห้องหับต่าง ๆ นั่นก็คือ ผู้ที่เรียกนั้นอยู่นอกห้อง ในขณะที่ผู้ถูกเรียกนั้นอยู่ในห้องอย่างเช่น ท่านพุดอยู่กับเขาหลังประตูหรือกล่าวว่าฉันเรียกท่านอยู่หลังห้องหรือหลังประตูทั้งสองประโยคนี้ความหมายเหมือนกัน

³ ฮะสัน อัลบะเศาะรียมีชื่อจริงว่า อะบูสะอีด อัลฮะสัน บินอบีอัลหะสัน ยะซาร์ อัลบะเศอริย์บิดาของท่านนาจากตระกูลสะบีเย่ จากประเทศอิรัก มารดาของท่านชื่อนางคัยเราะฮ์ท่านอยู่ในชุดแรก ๆ ของตาบิอิน เป็นผู้ที่มีความนอบน้อมถ่อมตน มีความ เชี่ยวชาญในหลายสาขาวิชาด้วยกัน ท่านมักใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับการอิบาดะฮ์ (เคารพภักดี) ต่ออัลลอฮ์ท่านได้เสียชีวิตในปี ฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 110 ท่านมีอายุประมาณ 77 ปี al- A‘alām 2/105

3.3 สาเหตุในการประทานอายะฮ์ที่ใช้ในการตั้งชื่อสุเราะฮ์อัลสุญรอต

3.3.1 ความหมายของสาเหตุแห่งการประทานอัลกุรอาน

Muhammad ‘Umar (1991: 143) ได้กล่าวว่า “บรรดานักวิชาการต่างก็ให้ความสำคัญถึงสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน และอธิบายถึงความสำคัญของมันในการอธิบายอัลกุรอาน อัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาจากอัลลอฮ์เพื่อเป็นทางนำให้กับมนุษยชาติสู่แนวทางอันเที่ยงตรง และเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตอยู่บนการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และต่อคัมภีร์ของพระองค์นอกจากนั้นก็เพื่อระบุความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอานกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งระบุไว้อย่างชัดเจนในอายะฮ์นั้น ๆ ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาจากมีส่วนสัมพันธ์ด้วยสาเหตุต่าง ๆ ที่เป็นการเฉพาะจากส่วนที่กล่าวมานี้ความหมายของสาเหตุแห่งการประทานอัลกุรอานจึงมีความหมายว่า อายะฮ์ต่าง ๆ ของอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมานั้นส่วนมากแล้วย่อมมีผลมาจากสาเหตุต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของท่านนบีหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับท่าน เช่น เกิดขึ้นในรูปของคำถามต่าง ๆ จากเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของท่าน หรือคำถามต่าง ๆ ที่มาเผชิญกับท่าน อายะฮ์ต่าง ๆ ของอัลกุรอานจึงถูกประทานลงมา เพื่ออธิบายในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน หรือเป็นคำตอบให้กับคำถามต่าง ๆ ที่ท่านถูกถาม”

จากทัศนะของนักวิชาการที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน เพราะด้วยเหตุการณ์เหล่านี้ทำให้บทบัญญัติต่าง ๆ ของอิสลามถูกกำหนด ออกมาเพื่อเป็นแนวทางสู่การปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

3.3.2 แนวทางเพื่อที่จะรู้ถึงสาเหตุแห่งการประทานอัลกุรอาน

การรู้จักถึงสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอานหรือสุเราะฮ์ของอัลกุรอานไม่สามารถที่จะยึดถือได้นอกจากด้วยสายรายงานที่ถูกต้องจากท่านเราะสูล จากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ และจากตาบิอินที่รับฟัง ได้ยินมาจากเศาะฮาบะฮ์เท่านั้น

Muhammad ‘Umar (1991: 148-149) ได้กล่าวว่า จากส่วนนี้จะเห็นว่าไม่มีทางที่จะรู้ถึงสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอานได้อย่างถูกต้อง นอกจากด้วยหลักฐานที่ชัดเจนถูกต้อง (เศาะฮีฮ) จากการรายงานหรือการรับฟังด้วยหลักฐานที่ชัดเจนเท่านั้น al-Wāhidīy กล่าวว่า “ไม่เป็นการอนุมัติหรือไม่สามารถเชื่อถือได้ในการรายงานถึงสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอาน นอกจากด้วยการรายงาน (ริวายะฮ์) และการได้รับฟังจากผู้ที่เป็นสัก্ষีพยาน (อยู่ในเหตุการณ์) แห่งการประทานอายะฮ์นั้นและ (การรายงาน) เหตุการณ์ก็ต้องสอดคล้องกับสาเหตุแห่งการประทานและมีการพุดคุยกัน (แสดงทัศนะกัน) จากความรู้ในเรื่องดังกล่าวด้วย” การรู้จัก

สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอานจำเป็นที่จะต้องรับรู้สายรายงานไปให้ถึงบรรดาเศาะฮาบะฮ์พร้อม ๆ กับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะอยู่ในเหตุการณ์ (สักซีฟยาน) ที่เกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ได้ รับการรายงานจากผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จริง จากบรรดาเศาะฮาบะฮ์เอง เพราะเป็นไปไม่ได้ที่บรรดาเศาะฮาบะฮ์จะบอกกล่าวในเรื่องราวที่เกิดขึ้น ดังกล่าวจากตัวของพวกเขาเองเพียงคนเดียว (โดยที่ไม่มีคนอื่นรู้เห็นอยู่ในเหตุการณ์เลย) เมื่อบรรดาเศาะฮาบะฮ์ได้กล่าวถึงในสิ่งที่พวกเขาได้พบเห็นหรือเป็นพยานในเหตุการณ์ที่พระองค์ ทรงประทานวะฮยูลงมาว่าเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ เมื่อนั้นแหละจึงจะเป็นสิ่งที่เชื่อถือได้ ส่วนในกรณีที่จะสงสัยเกี่ยวกับการรายงานของสาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอานเป็นอะดีษมุรสลั หมายถึงอะดีษมีสายรายงานที่สิ้นสุดเพียงแค่ว่าบิอันแล้วข้ามไปที่ท่านเราะสูลโดยที่ไม่ได้ผ่านบรรดาเศาะฮาบะฮ์เป็นผู้เชื่อมต่อในสายรายงานดังกล่าว ฮุกุมก็คือไม่เป็นที่ยอมรับ นอกจากว่าจะมีอะดีษอื่นที่เชื่อถือได้มาสนับสนุนในอะดีษดังกล่าว และสายรายงานก็ต้องมาจากนักวิชาการชั้นแนวหน้าจากนักวิชาการตัฟสีรคนอื่น ๆ ที่รายงานมาจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ เช่น มุญาฮิด อิกริมะฮ์ และสะอีด บิน ญาบิร เป็นต้น

3.3.3 สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์อัลกุรอานที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในสุเราะฮ์อัลฮุญรอต

อายะฮ์ที่ 1 พระองค์ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقَدَّمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

(الحجرات : 1)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าล้ำหน้า (ในการกระทำใด ๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้”

(อัลฮุญรอต : 1)

al-Asqalānīy (1996: 9/564) ได้กล่าวว่า สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 1 จากท่าน Qatadah กล่าวว่า “มีคนเล่าให้ฉันฟังว่า ได้มีเศาะฮาบะฮ์ในสมัยของท่านเราะสูลพูดคุยกันว่า จะดีไม่น้อยถ้าหากอายะฮ์กุรอานถูกประทานลงมานั้นอย่างนี้ ถ้าหากตรงกับประเด็นอย่างนั้น ควรจะทำอย่างนี้ พระองค์ไม่ทรงชอบกระทำในคุณลักษณะดังกล่าว (ของเศาะฮาบะฮ์บางท่าน) อายะฮ์นี้จึงถูกประทานลงมา”

อายะฮ์ที่ 2 พระองค์ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ﴾

(الحجرات : 2)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือเสียงของนบี และอย่าพูดเสียงดังกับเขา (มุฮัมมัด) เปรียบการพูดเสียงดังของบางคนของพวกเจ้ากับอีกบางคนเพราะ (เกรงว่า) การงานต่าง ๆ ของพวกเจ้าจะสูญหายไป โดยที่พวกเจ้าไม่รู้สีกตัว”

(อัลฮุญรอต: 2)

al-Bukhārī (1996: 9/565)⁴ สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 2 จากท่าน al-Bukhārī⁵ จากท่าน Ibn Abi Malikah กล่าวว่า “เศาะฮาบะฮ์ที่ดีที่สุดถึงสองคนเกือบจะเสื่อมเสียชื่อเสียง คือ Abū Bakr⁶ และ ‘Umar⁷ ทั้งสองมีความคิดเห็นต่างกันจึงพูดคุย ด้วยน้ำเสียงที่

⁴ ฮะดีษ เลขที่ 4845

⁵ ท่านอัลบุคอรียะมีชื่อจริงว่า อับดุลลอฮ์มุฮัมมัด บินอิสมาอีล บินมุฮัมมัดเราะฮ์อัลญะอฺฟียอัลบุคอรียะเป็นตาบิอินที่รายงานฮะดีษของท่านเราะฮ์ลุลมาคนหนึ่ง ท่านเคยถูกทดสอบความรู้ในด้านฮะดีษจากบรรดานักวิชาการที่เมืองแบกแดด และพวกเขา เหล่านั้นก็ประจักษ์ในความแม่นยำในความจำของท่าน ท่านเกิดในวันศุกร์หลังละหมาดญุมอะฮ์ตรงกับวันที่ 3 เดือนเชาวาล ปี อิจญ์เราะฮ์ที่ 194 และท่านได้เสียชีวิตในวันเสาร์หลังละหมาดอิชาฮ์ซึ่งตรงกับวันอีดิ้ลฟิตรีอ์ศ็อดิฮ์ของท่านถูกฝังในวันอีดิ้ลฟิตรีอ์ในหมู่บ้านหนึ่งจากเขตของสะมะรกอฮ์ ท่านเป็นนักวิชาการฮะดีษที่เลื่องลือในด้านเศาะฮิฮ์ จนทำให้หนังสือฮะดีษของท่านถูกจัดให้เป็นหนังสือฮะดีษอันดับหนึ่ง จากบรรดาหนังสือฮะดีษด้วยกัน al- A‘ālām 7/272

⁶ ท่านอับบักร์ มีชื่อจริงว่า อับดุลลอฮ์บิณอุษมาน บินอามิร บินอัมเร็น มารดาของท่านชื่อ นางสลมา บินติค็อครท่านเกิดหลังจากปีช้าง 2 ปี 6 เดือน ท่านเป็นเพื่อนสนิทของท่านนับตั้งแต่ก่อนที่ท่านจะถูกแต่งตั้งเป็นเราะฮ์ลุล เมื่อท่านถูกแต่งตั้งเป็นเราะฮ์ลุล ท่านจึงเป็นคนแรกที่กล่าวคำปฏิญาณเข้ารับอิสลาม และศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และเราะฮ์ลุลอย่างมั่นคง สม่าเสมอตลอดมา ท่านอยู่เคียงข้างเราะฮ์ลุลเสมอ ทั้งในยามสุขและยามทุกข์ท่านได้เข้าร่วมสงครามทุกครั้งที่ท่านเราะฮ์ลุลเข้าร่วม และในวันสงครามตะบูก ท่านก็เป็นคนที่ถือธงของอิสลามอีกด้วย ท่านเป็นผู้นำหัจญ์(อะมีรุลหัจญ์) ให้กับบรรดาเศาะฮาบะฮ์ในปีอิจญ์เราะฮ์ที่ 9 และถูก คัดเลือกให้เป็นเคาะลีฟะฮ์คนแรกของอิสลาม หลังจากที่ท่านเราะฮ์ลุลเสียชีวิต ท่านเป็นเศาะฮาบะฮ์ที่ท่านเราะฮ์ลุลทรงรักมากที่สุด และเป็นเศาะฮาบะฮ์ที่มีความประเสริฐมากที่สุดโดยไม่มีข้อสงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น และท่านเราะฮ์ลุลยังได้ขนานนามของท่านว่า อัคคิดีคฺ หมายถึง ผู้ที่มีความสัจจริง Ma‘arīfah Shahābah 1/50-69

⁷ ท่านอุมัร บินอัลค็อฏฏอบ บินนะฟีล อัลกูรชียะเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งเป็นอย่างมากในอิสลาม ท่านเกิดหลังจากปีช้าง 13 ปีท่านยังเป็นชนกลุ่มแรก ๆ ที่เข้ารับอิสลามอีกด้วย การเข้ารับอิสลามของท่านมีส่วนช่วยเหลือมุสลิมคนอื่น ๆ เป็นอย่างมาก ให้รอดพ้นจากการทารุณ ทำร้ายของผู้ที่ปฏิเสธอิสลาม ท่านเราะฮ์ลุล ได้ขนานนามของท่านว่า อัลฟารุก หมายถึง ผู้ที่มีความชัดเจนในความ จริง

al-Suyūṭī (1993: 6/90) ได้กล่าวว่า สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 4 และ 5 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับบะนีตะมีม ในขณะที่พวกเขาเดินทางมาเพื่อพบกับท่านเราะสูล ในปี 9 หลังจากการอพยพของท่านเราะสูล ซึ่งเป็นปีที่รู้จักกันในนาม ปีแห่งกองคาราวาน เพราะในปีนี้มีกองคาราวานจากชาวอาหรับมากมายต่างก็เดินทางมาเพื่อพบปะกับท่านเราะสูล และเข้ารับอิสลามพวกเขา (บะนีตะมีม) เป็นชาวอาหรับชนบทที่มีอุปนิสัยหรือมารยาทที่แข็งกระด้าง พวกเขาชะงักคอยเรียกท่านเราะสูลจากหลังห้องภรรยาของท่านเราะสูล ซึ่งอยู่ติดกับมัสยิดของท่านว่า “ไอ้มุฮัมมัด” จนออกมาเถิด พวกเราต้องการที่จะพบกับท่าน ท่านเราะสูลไม่ชอบในลักษณะของการกระทำที่ไร้มารยาท หรือแข็งกระด้างดังกล่าว และยังเป็นการรบกวนช่วงเวลาแห่งการพักผ่อนของท่านอีกด้วยอายะฮ์นี้จึงถูกประทานลงมา

อายะฮ์ที่ 11 พระองค์ตรัสว่า :

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ ... ﴿١١﴾

(الحجرات، جزء من الآية : 11)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย ชนกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยชนอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีชนกลุ่มที่ถูกเยาะเย้ยนั้นจะดีกว่าชนกลุ่มที่เยาะเย้ย...”

(อัลฮุญรอต ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ :11)

al-Wāhidī (1991: 223) ได้กล่าวว่า สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 11 อายะฮ์นี้ประทานให้กับ Thabit bin Qais bin Shammas¹¹ ซึ่งเป็นคนที่หูตึง (หูไม่ค่อยได้ยิน) ดังนั้นเมื่อท่านไปหาท่านเราะสูล (บรรดาผู้ที่อยู่รอบ ๆ ท่านเราะสูล) ต่างก็ขยับขยายสถานที่ให้กับท่านเพื่อให้ท่านได้นั่งใกล้กับท่านเราะสูล เวลาที่เราะสูลพูดท่านก็จะสามารถได้ยินชัดขึ้น มีอยู่วันหนึ่ง (บรรดาเศาะฮาบะฮ์) ต่างก็ได้นั่งกันเต็มพื้นที่ไปหมดรวมไปถึงที่ของท่าน Thabit ด้วย (คือที่ที่ใกล้กับท่าน

¹¹ ซาบิต บินกัยสบินอัมชะมมาส อัลอันศอรียะฮ์เป็นเคาะตีบของท่านเราะสูล ท่านเสียชีวิตในสงครามอัลยะมะมะฮ์เมื่อท่านถูกทำร้ายจนถึงแก่ชีวิต ก็มีเศาะฮาบะฮ์ท่านหนึ่งเก็บเอาดอกไม้ของท่านไป เมื่อบรรดาเศาะฮาบะฮ์ต่างนอนหลับกันในเวลาค่ำคืน ท่านซาบิตก็ได้เข้าฝันกับมุสลิมท่านหนึ่งและได้บอกกล่าวแก่มุสลิมคนนั้นว่า ท่านจงช่วยไปบอกกับท่านเคาะลิดว่า มีชายคนหนึ่งเอาดอกไม้ของฉันไป หลังจากที่ฉันถูกทำร้าย ชายคนนั้นมีลักษณะอย่างนั้น อย่างนี้ขอให้ท่านเคาะลิดจงนำดอกไม้ของฉันกลับคืนมาจากชายคนนั้น และจงมอบดอกไม้ให้กับท่านอุมัยร และจงบอกกับท่านอุมัยรว่า ฉันได้ติดหนี้คนนั้น คนนี้(ช่วยนำเอาดอกไม้ของฉันไป ใช้แทนหนี้ให้ด้วย) ต่อมาเศาะฮาบะฮ์ท่านนั้นก็ได้ออกสงครามและได้เห็นชายคนหนึ่งที่เอาดอกไม้ของท่านซาบิตไป ก็เลยไปบอกท่าน เคาะลิดให้เอาดอกไม้คืนมาและนำดอกไม้ไปมอบให้กับท่านอุมัยร ท่านอุมัยรก็ได้กระทำในสิ่งที่ท่านซาบิตได้สั่งเสีย เอาไว้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี al-A‘alām 2/98

เราะสุล) เมื่อท่าน Thabit มาถึง ท่านก็เดินข้ามผู้ที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว เพื่อเข้าไปนั่งใกล้กับท่านเราะสุล พร้อมกับกล่าวว่า ขอทางหน่อย หรือ หลีกทางหน่อย แล้วก็มีเศาะฮาบะฮ์ท่านหนึ่ง กล่าวแก่ท่าน Thabit ว่า ก็ท่านอยู่ในสถานที่แห่งนี้แล้ว นั่งลงซิ (หมายถึงนั่งลงที่ตรงไหนก็ได้ไม่จำเป็นต้องแหวกผู้อื่นเข้าไปใกล้ท่านเราะสุล) แล้วท่าน Thabit ก็นั่งลงด้วยอารมณ์ที่โกรธ (กับเศาะฮาบะฮ์คนที่กล่าวดังกล่าว) ท่าน Thabit ก็แสดงสัญญาณ (กับบรรดาเศาะฮาบะฮ์ที่อยู่ที่นั่ง) ด้วยสายตา (หมายถึงในเชิงดูถูก) แล้วถาม (เศาะฮาบะฮ์คนนั้น) ว่า เจ้าชื่ออะไร (เศาะฮาบะฮ์คนนั้นก็ตอบไป) ท่าน Thabit ตอบว่ากับชายผู้นั้นว่า ท่านคือลูกของนายนั้น นายนี้ไซ้ไหม ซึ่ง (ท่าน Thabit ได้กล่าวคือ) คนที่ฉันเคยตำหนิดูถูกเขาเมื่อสมัยญาฮิลียะฮ์ไซ้ไหม เศาะฮาบะฮ์ท่านนั้น เมื่อได้ยินดังนั้น ก็กัมศรีษะลงต่ำด้วยความอับอาย (ต่อผู้ที่อยู่ในสถานที่แห่งนั้น) แล้วอายะฮ์นี้ก็ถูกประทานลงมา

อายะฮ์ที่ 11 พระองค์ตรัสว่า :

﴿...وَلَا نِسَاءَ مِنْ نِسَاءٍ عَسَى أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ...﴾

(الحجرات، جزء من الآية : 11)

ความว่า“...และสตรีกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยสตรีอีกกลุ่มหนึ่ง
บางทีกลุ่มสตรีที่ถูกเยาะเย้ยจะดีกว่ากลุ่มที่เยาะเย้ย...”

(อัลฮุญรอตส่วนหนึ่งของอายะฮ์:11)

Muhammad al-Jawzīy (1404: 7/466) ได้กล่าวว่า สาเหตุแห่งการประทานอายะฮ์ที่ 11 จากท่าน Ibn ‘Abbās¹² กล่าวว่า “ท่าน Safiyah binti Huyaiy bin al-Khat tab ได้ไปหาท่านเราะสุล และนางได้กล่าวว่า แท้จริงบรรดาผู้หญิงต่างก็ดูถูก ตำหนิฉัน และพวกเธอก็กล่าวแก่ฉันว่า โอ้ยะฮูดีบุตรของยะฮูดีเยทานเราะสุลตอบว่า “เธอไม่ได้บอกพวกเขาไปหรือว่า บิดาของเธอคือ Harun¹³ และน้ำของเธอ คือ Musa¹⁴ และสามีของเธอคือ มุฮัมมัด แล้วพระองค์ทรงประทานอายะฮ์นี้ลงมา

¹² อิบนิอับบาส มีชื่อจริงว่า อัลตุลลอฮ์บินอับบาส ท่านเกิดก่อนการอพยพไปยังนครมะดีนะฮ์ 3 ปีเมื่อท่านเราะสุลเสียชีวิตท่านจึงมีอายุได้เพียงแค่ 13 ปีพอที่ท่านสามารถจำอะดิสของท่านเราะสุลได้มากถึง 1660 อะดิสด้วยกัน ท่านเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาด รอบรู้มุ่งมั่น ทุ่มเท กับการศึกษาถึงอัลกุรอานและอะดิสของท่านเราะสุลเป็นอย่างมากจนครั้งหนึ่งท่านเราะสุลได้ขอุดา (ขอพร) ให้กับท่านโดยกล่าวว่า (اللهم أنت الحكمة) ความว่า “โอ้อัลลอฮ์จงโปรดประทานวิทยปัญญา (ความเฉลียวฉลาด ปราดเปรื่อง) แก่เขา (คือท่านอิบนุอับบาส) ด้วยเถิด” ด้วยบทดุอาของท่านเราะสุลทำให้ท่านเป็นเศาะฮาบะฮ์ที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาการอิสลามเป็นอย่างมาก และนำประโยชน์สูงสุดมาสู่สังคมมุสลิม จนถูกขนานนามว่า (حبر أمه محمد) หมายถึง “ท่านเป็น มหาสมุทร (แห่งวิชาการอิสลาม) แก่ประชาชาติของท่านปมูฮัมมัด” และท่านได้เสียชีวิต เมื่อท่านมีอายุได้ 71 ปี Ma‘arifah Shahābah 15/147

¹³ นบียาฮารุน คือนบีที่มีโอกาสได้อยู่ร่วมสมัยกับนบีมูซา ร่วมทุกและต่อสู้กับฟิรอูน (ฟาโรห์) มาด้วยกัน เป็นนบีที่มีความเก่งทางด้าน การพูด และสำนวนโวหารมากกว่าท่านนบีมูซา

อายะฮ์ที่ 11 พระองค์ตรัสว่า :

﴿...وَلَا تَنَابَزُوا بِاللِّقَابِ بِنَسِ الْإِسْمِ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

(الحجرات، جزء من الآية : 11)

ความว่า “...และอย่าได้เรียกกันด้วยฉายาที่ไม่ชอบ ช่างเลวทราม
จริง ๆ ที่บรรดาผู้ศรัทธาเรียกว่าเป็นผู้ฝ่าฝืน ภายหลังจากที่ได้มี
การศรัทธากันแล้ว และผู้ใดไม่สำนึกผิด คนเหล่านั้นคือบรรดาผู้
อธรรม”

(อัลฮุร็อตส่วนหนึ่งของอายะฮ์:11)

al-Tabārī (2000: 26/132) ได้กล่าวว่า สาเหตุแห่งการปะทานอายะฮ์ที่
11 จากท่าน Abi Jubairah bin al-Duhhak พวกเขา กล่าวว่า ท่านนบีได้มาหาพวกเขาแล้วก็มีผู้
ชายเรียกผู้ชายอีกคนด้วยชื่อที่ถูกขนานนาม (ฉายา) ของเขา ชาย (คนที่ถูกเรียกชื่อ) กล่าวว่า
โอ้เราะซูลของอัลลอฮ์แท้จริงแล้วชื่อที่เขาเรียกนั้น คือชื่อที่ฉันไม่ชอบหรือชื่อที่ฉันรังเกียจ แล้วอายะฮ์
นี้ก็ถูกปะทานลงมา

3.4 ความประเสริฐของสุเราะฮ์อัลฮุร็อต

สุเราะฮ์อัลฮุร็อต เป็นสุเราะฮ์ที่มีความสำคัญทางด้านพฤติกรรมเป็นอย่างมาก
เพราะประมวลไปด้วยข้อห้ามที่เป็นอมตะเอาไว้มากมาย เป็นการปูพื้นฐานที่มั่นคงไว้สำหรับสังคมที่มี
เกียรติ เป็นสุเราะฮ์ที่ทรงคุณค่าทางด้านศีลธรรม จนกระทั่งนักตีฟีรบางท่านถึงกับให้ชื่อสุเราะฮ์นี้ว่า
สุเราะฮ์จริยธรรมซึ่งความประเสริฐของสุเราะฮ์อัลฮุร็อตสามารถสรุปได้ดังนี้

Sayyid Qutb (1994: 6/3330) ได้กล่าวว่า เป็นสุเราะฮ์ที่เป็นตัวอย่างแห่ง ความ
สมบูรณ์ในทุก ๆ ด้าน ในด้านความหมายที่ครอบคลุมและในด้านเนื้อหาที่ชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นยัง
เป็นสุเราะฮ์ที่มีเนื้อหาโดยรวมทั้งสุเราะฮ์อยู่ในเรื่องราวเดียวกัน นั่นก็คือการสร้างบุคคลและสังคมให้มี
พฤติกรรมที่ดีงาม การชี้แนะให้เดินไปสู่ในแนวทางที่ถูกต้อง การน้อมรับถึงคำตักเตือนข้อห้ามหรือคำสั่ง

¹⁴ นบีมุซา คือเป็นนบีที่ถูกฟิรเอาน (ฟาโรห์) จ้องล้างจงบผลาญตั้งแต่วัยอยู่ในครรภ์ของมารดา แต่สุดท้ายท่านก็ได้เติบโตมาด้วยน้ำมือการ
เลี้ยงดูของฟิรูน (ฟาโรห์) เป็นนบีที่มีความแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก มิได้ทำเป็นอาวธในการเผยแผ่และที่สำคัญที่สุดก็คือ การตีไม้เท้าลง
ไปที่ทะเลแดงในขณะที่กำลังล่าถอยจากการรุกรานของกองกำลังทหารฟิรูน (ฟาโรห์) จนน้ำแตกออกเป็นทาง แล้วบรรดากองทัพ
ของท่านก็ข้ามไปทำให้กองกำลังของฟิรูน (ฟาโรห์) พร้อมด้วยฟิรูน (ฟาโรห์) ที่ตามมาไล่ไม่ทัน สุดท้ายน้ำก็กลับสู่สภาพเดิมและ
กลืนฟิรูน (ฟาโรห์) พร้อมพรรคพวกและกองกำลังจนน้ำเสียชีวิตที่นั่นทันที

ของอัลลอฮ์และเราะสูล ที่เพียบพร้อมไปด้วยความสมบูรณ์แบบในทุก ๆ ด้าน และยังเป็นที่มาของ บทบัญญัติต่าง ๆ ในศาสนาอิสลาม ทั้งในการตัดสินความในตวับทบัญญัติของพระองค์การปฏิบัติในสิ่ง ที่สอดคล้องกันทั้งภายนอกและภายใน การปฏิบัติที่เป็นความต้องการจริง ๆ ของฟิตรีอะฮ์อันบริสุทธิ การมีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันในสังคม การเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในการสรสร้างคามดีงาม และการสร้างคาม สมบูรณ์แบบในการดำเนินชีวิตให้เป็นไปตามพระดำรัสแห่งพระองค์ภายใต้ แนวทางหรือแบบอย่างการปฏิบัติอันชัดเจนของท่านเราะสูล เป็นสุเราะฮ์ที่มีความเกี่ยวโยง ต่อเนื่องสัมพันธ์กันในด้านเนื้อหาตั้งแต่ช่วงแรกของสุเราะฮ์ไปจนถึงช่วงสุดท้ายของสุเราะฮ์อย่างแนบ แน่น โดยพูดถึงเรื่องข้อห้ามและคุณธรรม เป็นสุเราะฮ์ที่มีความหนักแน่น ประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงที่ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอะกีดะฮ์ (หลักการยึดมั่น) และชะรีอะฮ์ (ข้อบัญญัติ) และ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการมีอยู่จริงของอัลลอฮ์การกำเนิดของมนุษย์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเปิดประตู หัวใจของมนุษย์และยังครอบคลุมไปถึงหลักสูตรในการบริหาร และสร้างระบบแบบแผนและหลัก เกณฑ์ในการอบรมสั่งสอน การขัดเกลาจิตใจ และพื้นฐานแห่งบทบัญญัติอิสลามและการน้อมรับคำสั่ง จากพระองค์ สุเราะฮ์อัลฮุญรอตถูกประทานที่นครมะดีนะฮ์เป็นสุเราะฮ์ที่เจาะลึกถึงบางคุณลักษณะ เป็นการเฉพาะ ในแง่ของการตัดสินความแห่งบทบัญญัติอิสลาม และในแง่ของมนุษย์สัมพันธ์ใน อิสลาม เพราะเป็นสุเราะฮ์ที่ชี้แนะมนุษย์ไปสู่การออกห่างในสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ทรง ห้าม เพื่อความสูงส่งของผู้ศรัทธาและความสวยงามที่ครบสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง

3.5 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์อัลฮุญรอตกับสุเราะฮ์ก่อนและหลัง

3.5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์อัลฮุญรอตและสุเราะฮ์ก่อน (อัลฟัตฮ)

al-Shanqitī (1995: 15) ได้อธิบายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์ อัลฮุญรอตและสุเราะฮ์อัลฟัตฮ ดังนี้

1. ทั้งสองสุเราะฮ์ต่างก็ถูกประทานลงมาที่นครมะดีนะฮ์และเป็นสุเราะฮ์ที่มี เนื้อหาเกี่ยวกับบทบัญญัติต่าง ๆ ของอิสลามที่คล้ายคลึงกันอย่างสุเราะฮ์อัลฟัตฮก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับบท บัญญัติ (หลักการตัดสินปัญหา) ในการทำสงครามกับผู้ปฏิเสธ (กัฟฟาร) ในขณะที่สุเราะฮ์อัลฮุญรอต นั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับบทบัญญัติการทำสงครามกับผู้ที่ดีอิดัง ไม่ปฏิบัติตามหลักคำสอนของอิสลามจาก บรรดามุสลิมด้วยกัน
2. ในสุเราะฮ์อัลฟัตฮเนื้อหาส่วนใหญ่ครอบคลุมไปด้วยความมีเกียรติความยิ่งใหญ่และชัยชนะของท่านเราะสูล สุเราะฮ์อัลฮุญรอตก็กล่าวในเรื่องเหล่านี้เช่นกัน
3. ในตอนสุดท้ายของสุเราะฮ์อัลฟัตฮอัลลอฮ์ทรงบอกกล่าวถึงผู้ที่ประกอบ ความดี (ผู้ที่ศ้อและฮ) และผลตอบแทนของพวกเขาว่า :

﴿... وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً
وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾

(الفتح، جزء من الآية : 29)

ความว่า “...และอัลลอฮ์ทรงสัญญาบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายในหมู่พวกเขาว่าจะได้รับการอภัยโทษ และรางวัลอันใหญ่หลวง”

(อัลฟตฮฺ ส่วนหนึ่งของอายะฮฺ : 29)

จากอายะฮฺข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามีบางอย่างที่เป็นการกระทำที่ออกมาจากผู้ศรัทธา ผู้ที่เป็นคนดี (ศอและฮฺ) เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและห้ามกระทำในสิ่งดังกล่าว เช่น การพูดเสียงดังเกินเสียงของท่านเราะสูล การแย่งกันพูด แย่งกันกระทำ แข่งขันกันในการอ่านอัลกุรอาน หรือแบบอย่างของท่านเราะสูลพระองค์ทรงห้ามการกระทำดังกล่าวไว้ในอายะฮฺแรกของซูเราะฮฺ อัลฮุญร็อตว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْدُمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ
إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

(الحجرات : 1)

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ล้ำหน้า (ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้”

(อัลฮุญร็อต : 1)

จากอายะฮฺข้างต้นชี้ให้ทราบว่า ส่วนหนึ่ง ที่สามารถสัมผัสได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองซูเราะฮฺในภาพรวม ดังนี้

1. ทั้งสองซูเราะฮฺมีเนื้อหาที่มีความคล้ายคลึงโดยในช่วงแรกเริ่มนั้นทั้งสองซูเราะฮฺต่างก็พูดถึงท่านเราะสูลในสถานะที่สูงส่งของท่าน คุณลักษณะที่ครบถ้วนสมบูรณ์แบบของท่าน และสถานะอันมีเกียรติและสูงส่งของท่าน
2. ซูเราะฮฺอัลฟตฮฺเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงการเปิดเมืองมักกะฮฺอย่างยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงประทานให้เฉพาะแก่ท่านนบีมุฮัมมัด และสิ่งที่เป็นผลพวงมาจากการเปิดที่ยิ่งใหญ่

(เปิดเมืองมักกะฮฺ) คือ การอภัยโทษจากอัลลอฮฺในบาปต่าง ๆ ที่ผ่านมาและในอนาคต และการ ได้รับความโปรดปราน (เนี้ยะมัด) ที่มากมายจากอัลลอฮฺการเชิญชวนมนุษย์สู่ความดีงามสู่สัจธรรม สู่ความเสมอภาค และความสมานฉันท์เช่นเดียวกับสุเราะฮ์อัลฮุญร็อตที่เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงสถานะอันสูงส่งของท่านเราะสูลที่จำเป็นแก่ประชาชาติของท่านต้องปฏิบัติตาม จึงไม่เป็นการบังคับแก่ประชาชาติของท่าน หรือใครก็ตามที่จะไปล้าหน้าท่านในเรื่องของการแสดงความคิดเห็น การตัดสินชี้ขาดปัญหา และยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นการไม่สมควรเป็นอย่างยิ่งในการที่จะแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หรือตัดสินข้อชี้ขาดของบทบัญญัติซึ่งกันและกันโดยล้าหน้าท่านเราะสูล ดังโอองการที่ว่า :

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا﴾

(الأحزاب: 36)

ความว่า “ไม่บังคับแก่ผู้ศรัทธาชายและผู้ศรัทธาหญิงเมื่ออัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ได้กำหนดกิจการใดแล้ว สำหรับพวกเขา ไม่มีทางเลือกในเรื่องของพวกเขา และผู้ใดไม่เชื่อฟังอัลลอฮ์และเราะสูล ของพระองค์แล้ว แน่แน่นอนเขาได้หลงผิดอย่างชัดแจ้ง”

(อัลอะฮซาบ : 36)

3.5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์อัลฮุญร็อตกับสุเราะฮ์ที่อยู่ถัดไป (ก๊อฟ)

ตามที่คุณวิชัยได้พยายามค้นคว้าหาจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งที่เป็นปฐมภูมิ และทุติยภูมิปรากฏว่าผู้วิจัยไม่พบมีการระบุถึงความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ที่ถูกประทานลงมาหลังสุเราะฮ์อัลฮุญร็อต

3.6 การเริ่มต้นและการจบของสุเราะฮ์อัลฮุญร็อต

3.6.1 การเริ่มต้นของสุเราะฮ์

พระองค์อัลลอฮ์ ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْدُمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

(الحجرات: 1)

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ล้าหน้า (ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้”

(อัลสุญรอต : 1)

จากอายะฮ์ข้างต้นชี้ให้ทราบว่า พระองค์ทรงเริ่มสุเราะฮ์นี้ด้วยการไม่ให้เสนอแนะกิจการใด ๆ ขึ้นมาเทียบเคียงหรือเหนือกว่าคำตรัสของอัลลอฮ์ และคำกล่าวของเราะสูลของพระองค์ไม่ว่าข้อเสนอแนะนั้น ๆ จะเป็นเรื่องส่วนตัว การดำเนินชีวิต หรือเรื่องเกี่ยวกับศาสนา และห้ามมิให้แสดงความคิดเห็น หรือตัดสินชี้ขาดเรื่องใด ๆ ก่อนที่จะกลับไปทบทวนดูคำตรัสของอัลลอฮ์ และคำดำรัสของท่านเราะสูล อายะฮ์นี้ได้กำหนดหลักการที่สำคัญยิ่งของอิสลามนั่นก็คือ ข้อตัดสินชี้ขาดในการงานใด ๆ ก็ตาม เป็นสิทธิเด็ดขาดของอัลลอฮ์แต่เพียงองค์เดียว ไม่มีการท้วงติงหรือวิพากษ์วิจารณ์ในข้อตัดสินนั้น เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ชี้ขาดตัดสินที่เที่ยงธรรมที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับคำพูดของท่าน Sayyid Qutb (1994: 6/3380) ได้กล่าวว่า “พระองค์เริ่มต้นด้วยการเรียกว่า يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا มีความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย” เป็นการเรียกที่บ่งบอกถึงความศรัทธาของพวกเขาที่มีต่ออัลลอฮ์ และสิ่งที่เร้นลับ และเป็นการเรียกที่ต้องการจะสร้างความคุ้นเคยใกล้ชิดกับพวกเขาด้วยคำหรือภาษาที่สร้างความใกล้ชิดต่อพวกเขา และพวกเขาก็รู้สึกว่าเป็นพวกของอัลลอฮ์ และยินยอมที่จะแบกรับสารของพระองค์และพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งจากดวงดาวแห่งความเป็นบ่าวที่ดีความ เป็นทหารที่ดียอมรับอย่างมั่นคงในการปฏิบัติต่อคำสั่งของพระองค์อย่างเคร่งครัด และมีความรักในการเป็นผู้ศรัทธา (มุอฺมิน) และนำเอาการศรัทธาเป็นเสมือนเครื่องประดับแห่งจิตใจ ในการต่อสู้กับ บททดสอบที่จะมีมาประสบต่อพวกเขา และที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ พวกเขาจะสงบเสถียร (หยุด) ทันทีที่ พระองค์ทรงประสงค์และการหยุดของพวกเขาเป็นการหยุดที่มีความพร้อม และรอคอยเสมอ ต่อหน้าพระองค์พร้อมที่จะรอรับคำสั่งจากพระองค์เพื่อที่จะนำไปสู่การปฏิบัติต่อตัวเองและผู้อื่น ปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรงรับสั่ง ยอมรับในคำสั่งด้วยความเต็มใจ และสละสภาพในสิ่งต่าง ๆ อย่างสิ้นเชิงทั้งกายและใจ โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายพวกเจ้าจงอย่าได้เสนอแนะข้อคิดเห็นใด ๆ ขึ้นมาเทียบเคียง หรือเหนือกว่าคำตรัสของอัลลอฮ์และเราะสูลในสิ่งที่เป็นการเสนอแนะ หรือข้อคิดเห็นของพวกเจ้าเองไม่ว่าข้อเสนอ นั้น ๆ จะเป็นเรื่องส่วนตัว การดำเนินชีวิต และจงอย่ากล่าวในสิ่งใด ๆ ก่อน คำกล่าวของพระองค์ ภายใต้ลิ้นของท่านเราะสูล และจงอย่าตัดสินความใด ๆ ตามลำพังโดยที่ไม่กลับไปทบทวนถึงคำตรัสของอัลลอฮ์และเราะสูล”

พระองค์ได้เริ่มต้นสุเราะฮ์ด้วยการเรียกขานพวกเขาว่า “โอ้บรรดาผู้ที่ศรัทธาทั้งหลาย” เพื่อเป็นการกล่าวบอกเตือนพวกเขาให้ได้รับรู้ว่า สิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นสิ่งที่มี

ความสำคัญ เป็นอย่างมาก ดังนั้นจึงตั้งใจฟังให้ดีและพระองค์ได้สมณนามพวกเขาว่าเป็นผู้ศรัทธา เป็นการบ่งบอกถึงการให้ความสำคัญเป็นอย่างมากต่อพวกเขาในการที่จะตอบรับคำสั่งแห่งอัลลอฮ์ เนื้อหาของสุเราะฮ์เริ่มต้นด้วยการชี้นำมนุษย์ไปสู่การไม่ละเมิดข้อห้ามต่ออัลลอฮ์ ต่อเราะฮ์สุล ต่อบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่ต่อ หน้าและลับหลัง ในสุเราะฮ์นี้พระองค์เริ่มต้นด้วยการเรียกขานพวกเขาว่าผู้ศรัทธา ถึง 5 ครั้งด้วยกัน ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าเนื้อหาของสุเราะฮ์นั้นโดยรวมแล้วมีความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของการห้ามมนุษย์ให้ลด ละ เลิก ข้อห้ามต่าง ๆ เพื่อจะได้เป็นผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงความหมายโดยรวมของอายะฮ์นี้ก็คือ การห้ามจากการลงนามในสัญญาใด ๆ การกระทำในสิ่งใด ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องส่วนตัว ส่วนรวม เรื่องที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิต และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนาของพระองค์จนกว่าจะได้รับความเห็นชอบจากอัลลอฮ์และเราะฮ์สุลก่อนเท่านั้น ในอายะฮ์ได้กล่าวถึงอัลลอฮ์เป็นอันดับแรก จากนั้นก็กล่าวถึงท่านเราะฮ์สุล เพื่อเป็นการบอกถึงความสำคัญก่อนหลังที่มุสลิมควรปฏิบัติ

3.6.2 การจบของสุเราะฮ์

พระองค์อัลลอฮ์ตรัสว่า :

﴿قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ ﴿يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمُنُوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ﴿إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾

(الحجرات: 16-18)

ความว่า “จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่า พวกท่านจะบอกอัลลอฮ์เกี่ยวกับ ศาสนาของพวกท่านกระนั้นหรืออัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินและอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง (16) พวกเขาถือเป็นผู้ศรัทธาแก่เจ้าว่าพวกเขาได้รับอิสลามแล้ว จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านอย่าถือเอาการเป็นอิสลามของพวกท่านมาเป็นบุญคุณแก่ฉันเลย แต่ทว่าอัลลอฮ์ทรงประทานบุญคุณแก่พวก ท่านต่างหาก โดยชี้นำพวกท่านสู่การศรัทธา หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง (17) แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรอบ

รู้สิ่งเร้นลับในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และอัลลอฮฺทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ”

(อัลฮุญรอต : 16-18)

จากอายะฮฺข้างต้นชี้ให้ทราบว่า แม้ว่าอายะฮฺนี้จะเป็นการสนทนากับอาหรับชนบทเพื่อให้พวกเขาได้รู้ว่า การที่พวกเขามาทวงบุญคุณในการเข้ารับอิสลามกับท่านนบีนั้น แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้ทุกสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของพวกเขา ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการยืนยันแก่ผู้คนที่ทั่ว ๆ ไปด้วยว่าพฤติกรรมของมนุษย์แต่ละคนนั้น ย่อมจะไม่รอดพ้นไปจากการสอดส่องดูแลของพระองค์เพราะพระองค์คือผู้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา พระองค์จึงย่อมรู้ดีเป็นอย่างยิ่งว่าอะไรคือสิ่งที่มนุษย์กำลังดำเนินอยู่ในชีวิตของเขา ดังนั้นผู้ที่มีจิตสำนึกและมีความเฉลียวฉลาดน่าจะพิจารณาใคร่ครวญ เพื่อให้เกิดความยำเกรง ตักวา และเมื่อความยำเกรงเกิดขึ้นในจิตใจของเขาแล้ว เขาก็จะตอบรับด้วยการเชื่อฟังและการปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์อย่างแท้จริง สู่เราะฮ์อัลฮุญรอตจบด้วยการที่พระองค์อัลลอฮฺทรงเปิดเผยถึงธาตุแท้ของชาวอาหรับกลุ่มหนึ่งที่มุ่งหวังในผลประโยชน์ แต่เอาการเป็นอิสลามมาอ้างบังหน้า สุดท้ายพระองค์อัลลอฮฺ ก็บอกกล่าวเรื่องราวของอาหรับกลุ่มนั้นแก่ท่านเราะสูล และสั่งสอนพวกเขาให้รู้ ความหมายที่แท้จริงของการศรัทธาว่าคืออะไร

3.7 การกล่าวถึงข้อห้ามในสู่เราะฮ์อัลฮุญรอต

3.7.1. ห้ามการล้าหน้าอัลลอฮฺและท่านเราะสูลในกิจการงานต่าง ๆ

พระองค์ตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْدُمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

(الحجرات : 1)

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ล้ำหน้า (ในการกระทำใดๆ) เมื่ออยู่ต่อหน้าอัลลอฮฺ และเราะสูลของพระองค์ พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้”

(อัลฮุญรอต : 1)

3.7.2. ห้ามการพูดเสียงดังเกินเสียงของท่านเราะสูล

พระองค์ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ﴾

(الحجرات : 2)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือ เสียงของอันนบีและอย่าพูดเสียงดังกับเขา (มุฮัมมัด) เยี่ยงการพูด เสียงดังของบางคนของพวกเจ้ากับอีกบางคนเพราะ (เกรงว่า) การงาน ต่าง ๆ ของพวกเจ้าจะสูญเสียไปโดยที่พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้สักตัว”

(อัลฮุญร็อต : 2)

3.7.3. ห้ามการเย้ยหยันซึ่งกันและกัน

พระองค์ ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَن يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِنْ نِسَاءٍ عَسَىٰ أَن يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ...﴾

(الحجرات، جزء من الآية : 11)

ความว่า “โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย ชนกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยชนอีกกลุ่ม หนึ่ง บางทีชนกลุ่มที่ถูกเยาะเย้ยนั้นจะดีกว่าชนกลุ่มที่เยาะเย้ย และสตรีกลุ่มหนึ่งอย่าได้เยาะเย้ยสตรีอีกกลุ่มหนึ่ง บางทีกลุ่มสตรีที่ถูกเยาะเย้ยจะ ดีกว่ากลุ่มที่เยาะเย้ย...”

(อัลฮุญร็อต ส่วนหนึ่งของอายะฮฺ : 11)

3.7.4. ห้ามตั้งฉายาที่เจ้าตัวไม่ชอบและห้ามใส่ร้าย

พระองค์ตรัสว่า :

﴿... وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ بِئْسَ الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

(الحجرات، جزء من الآية: 11)

ความว่า “...และพวกเจ้าอย่าได้ตำหนิตัวของพวกเจ้าเอง และอย่าได้ เรียกกันด้วยฉายาที่ไม่ชอบ ช่างเลวทรามจริง ๆ ที่ บรรดาผู้ศรัทธาเรียกว่าเป็นผู้ฝ่าฝืน ภายหลังจากที่ได้มีการศรัทธา กันแล้ว และผู้ใดไม่สำนึกผิด คนเหล่านั้นคือบรรดาผู้อธรรม”

(อัลฮุญร็อต ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ : 11)

3.7.5. ห้ามสอดแนม

พระองค์ตรัสว่า :

﴿... وَلَا تَجَسَّسُوا ...﴾

(الحجرات، جزء من الآية: 12)

ความว่า “...และพวกเจ้าอย่าสอดแนม...”

(อัลฮุญร็อต ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ : 12)

3.7.6. ห้ามการนินทาซึ่งกันและกัน

พระองค์ตรัสว่า :

﴿... وَلَا يَغْتَبِ بَعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ ...﴾

(الحجرات، جزء من الآية: 12)

ความว่า “...และบางคนในหมู่พวกเจ้านินทาซึ่งกันและกัน คนหนึ่ง ในหมู่พวกเจ้านั้นชอบที่จะกินเนื้อพี่น้องของเขาที่ตายไปแล้วกระนั้นหรือ พวกเจ้าย่อมเกลียดมัน...”

(อัลฮุญร็อต ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ : 12)

3.7.7. ห้ามทวงบุญคุณ

พระองค์ ตรัสว่า :

﴿... قُلْ لَا تَمْنُوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ
لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾

(الحجرات، جزء من الآية : 17)

ความว่า “...จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดว่าพวกท่านอย่าถือเอาการเป็น
อิสลามของพวกท่านมาเป็นบุญคุณแก่ฉันเลย แต่ทว่าอัลลอฮฺทรง
ประทานบุญคุณแก่พวกท่านต่างหาก โดยชี้แนะพวกท่านสู่การ
ศรัทธา หากพวกท่านเป็นผู้สัตย์จริง”

(อัลฮุญรอต ส่วนหนึ่งของอายะฮฺ : 17)

3.8 เนื้อหาโดยรวมของสุเราะฮ์อัลฮุญรอต

สุเราะฮ์อัลฮุญรอตเป็นสุเราะฮ์ที่สูงส่งและยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงชี้แนะถึงแนวทางใน
การสร้างสังคมมุสลิมผู้ศรัทธาในคัมภีร์ของพระองค์และเราะฮ์สุลของพระองค์ซึ่งเป็นสังคมที่เป็นผล
พวงมาจากการยึดมั่น (อะกีดะฮฺ) ในอิสลาม และสมบูรณ์แบบไปด้วยคัมภีร์ของอัลลอฮ์และเราะฮ์สุล
และนำแนวทางทั้งสองสู่การปฏิบัติทั้งในยามทุกขภัยและยามสุขสบาย ทั้งในยามเข้มแข็งและอ่อนแอ
ทั้งในยามหยุดนิ่งและการเคลื่อนไหว ทั้งในยามกลางคืนและกลางวัน ทั้งต่อตัวเองและศัตรู ฯลฯ

บรรดาสุเราะฮ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในอัลกุรอานนั้นในแต่ละสุเราะฮ์ล้วนมีความแตกต่าง ทั้ง
ในเอกลักษณ์และพื้นฐาน ทั้งในภาพรวมและข้อปลีกย่อยที่แตกต่างกันออกไปที่ครอบคลุมถึงการ
ปฏิบัติและข้อปลีกย่อยของอิสลามที่แตกต่างกันไปในทุก ๆ สุเราะฮ์พระองค์จะคงเนื้อหาที่สามารถ
เอื้อต่อสุเราะฮ์อื่นได้ ดังนั้น เมื่อเราสามารถสร้างความเข้าใจในเนื้อหาของสุเราะฮ์ต่าง ๆ โดยรวมได้ก็
เท่ากับเราสามารถเข้าถึงได้ทั้งเนื้อหาโดยรวมและข้อปลีกย่อยของอัลกุรอาน เพราะโดยแท้จริงแล้วใน
ทุก ๆ สุเราะฮ์ของอัลกุรอานมีความครอบคลุมของเนื้อหาที่สามารถเอื้อต่อกันได้ ทุก ๆ สุเราะฮ์จึงเป็น
ข้อบ่งชี้หรือความชัดเจนที่ว่า แท้จริงแล้วอัลกุรอานนั้นมีที่มาจากที่เดียวเท่านั้น คือผู้ที่มีความเป็นหนึ่ง
ที่ทรงเอกะตลอดกาล พร้อมกันนั้นอัลกุรอานก็ยังมิบริบทในการถูกประทานลงมาที่แตกต่างกันออกไป
ตามสถานการณ์ต่าง ๆ เวลาต่าง ๆ และสถานที่ต่าง ๆ ความเพียบพร้อมหรือสมบูรณ์เหล่านี้แท้จริง
แล้วมีอยู่ในทุก ๆ สุเราะฮ์ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับบริบทของสุเราะฮ์นั้น ๆ ว่ากล่าวถึงเรื่องอะไร และเราก็
สามารถที่จะสัมผัสได้ถึงสิ่งเหล่านั้นอย่างแท้จริง

ในสุเราะฮ์อัลฮุญรฺที่นี้อัลลอฮ์ ได้ทรงบอกกล่าวหรือให้ความกระจ่างถึงพื้นฐานต่าง ๆ และกฎ (กาวาอิิด) ข้อควรปฏิบัติที่มั่นคงและชัดเจนแก่ประชาชาติอิสลาม หากพิจารณาใคร่ครวญอย่างละเอียดก็สามารถพบกับหลักคำสอนของอิสลามที่สมบูรณ์แบบได้อย่างแน่นอน ในสุเราะฮ์นี้พระองค์ได้ทรงห้ามถึงการแสดงออกต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมในการอยู่ร่วมกันในสังคมมุฮัมมิดด้วยการออกห่างจากสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม เพราะนั่นเปรียบเสมือนกับอิมานที่แท้จริงที่ผู้ศรัทธายอมละทิ้งเพื่ออัลลอฮ์อยู่เป็นประจำ

สุเราะฮ์อัลฮุญรฺยังมีเนื้อหาที่ครอบคลุมถึงข้อเท็จจริงอีกมากมายจากบรรดาข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องของอะกีดะฮ์ (หลักการยึดมั่นในการศรัทธา) และชะรีอะฮ์ (หลักการเกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลาม) ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการสร้างมนุษย์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสลับซับซ้อนของหัวใจ และมันสมองที่ล้าลึกจนยากที่จะหยั่งถึงในสุเราะฮ์นี้มีความหมายครอบคลุมไปถึงหลักสูตรขั้นตอนในการสร้างคน สร้างระเบียบแบบแผน หลักการปฏิบัติในการอบรมสั่งสอน ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักชะรีอะฮ์และการปฏิบัติซึ่งครอบคลุมอยู่ในเนื้อหาและอายะฮ์ต่าง ๆ ของสุเราะฮ์นี้ พระองค์ได้ตรัสไว้หลายครั้งด้วยกันในสุเราะฮ์นี้ได้กล่าวถึงรูปแบบในการสร้างสังคมของผู้ศรัทธา การเชื่อมโยงติดต่อ สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ต่ออัลลอฮ์และเราะสุล และวะหฺยูจากกิตาบและสุนนะฮฺจากนั้นก็ต่อผู้ศรัทธาซึ่งกันและกัน ซึ่งพอที่จะสรุปได้เป็น 2 หัวข้อใหญ่ ดังต่อไปนี้

1. สุเราะฮ์ได้บ่งบอกถึงหลักการที่สมบูรณ์และสร้างความสมบูรณ์ให้กับชีวิตของมุสลิมในการสร้างสังคมที่ประเสริฐ น่ายกย่อง สูงส่ง และปลอดภัยจากข้อตำหนิต่าง ๆ สะอาดจากขวากหนามแห่งญะฮิลียะฮ์ (ความโง่เขลา) เป็นสังคมผู้ศรัทธาที่มีบุคลิกและวิถีแห่งการดำเนินชีวิตที่แตกต่าง เป็น สังคมที่มีกฎเกณฑ์และดำรงอยู่บนหลักการที่ถูกต้อง

2. การเกิดขึ้นของสังคมแห่งผู้ศรัทธาเป็นผลพวงมาจากความตั้งใจจริง อดทนทุ่มเท เสียสละอย่างหนักแน่น และมั่นคงของท่านเราะสุล ดังคำกล่าวที่ว่า (เป็นหลักคำสอนแห่งอัลกุรอานที่สูงส่งและวิถีแห่งการอบรมของท่านนบีที่เฉลียวฉลาด เพื่อการสร้างและอบรมในสังคมมุสลิมดังกล่าวมิใช่เป็นเพียงแค่ความคิดเพ้อฝัน ความหวังที่เลื่อนลอย หรือการดำรงอยู่ท่ามกลางจินตนาการที่ไม่เป็นจริง) แต่มันเกิดขึ้นมาได้จากความทุ่มเท ความพยายามที่ต่อเนื่อง การแก้แค้นที่จริงจัง และจากความอดทนที่ยาวนาน จากความอดสาหัสดังกล่าวจึงเป็นเสมือนการช่วยเหลือจากพระองค์ที่ทำให้สังคมของมุสลิมเป็นสังคมที่ถูกเลือกสรรค์หรือสังคมตัวอย่างที่แท้จริง ดำรงตั้งมั่นอยู่บนวิชาความรู้ เพื่อแบกรับสารของพระองค์ที่ยิ่งใหญ่นำสู่สังคมอย่างมีเกียรติ

สุเราะฮ์อัลฮุญรฺที่นี้อำนาจไปสู่การละทิ้งพฤติกรรมการกระทำต้องห้ามทุกชนิดที่อาจจะทำให้สังคมมุสลิมเกิดการขัดแย้งขึ้นได้ การสร้างสังคมผู้ศรัทธาในทุก ๆ อายะฮ์มีความเด่นเฉพาะอายะฮ์ หรือเฉพาะตัวของมันเองในการบ่งบอกถึงศีลธรรมทั้งดงามเป็นเสมือนห่วงโซ่อันหนึ่งจากหลาย ๆ ห่วงโซ่ในการสรรสร้างแนวทางแห่งการตะอะฮ์ (เชิญชวน) สู่อิสลาม แนวทางแห่งการสร้าง

สังคมของผู้ศรัทธาที่สูงส่งที่มีบุคลิกที่โดดเด่นเป็นประโยชน์ต่อสังคมมีวิถีชีวิตที่ดีงาม และส่วนหนึ่งก็เป็นการบอกเรื่องราวเกี่ยวกับชาวอาหรับในยุคสมัยของท่านเราะสูลและทัศนคติของพวกเขาที่มีต่ออิสลามและเรื่องราวเกี่ยวกับตางัฆแห่งสังฆะจากความศรัทธาของบรรดามุอฺมิน การเปิดโอกาสให้กับชาวอาหรับในการได้เข้ามาในร่มเงาแห่งอิสลามภายใต้รัฐอิสลาม

Prince of Songkla University
Pattani Campus